

הלכות תפלין סימן כט ל

כט ובו סעיף אהד:

א (א) (ב) (א) אין לברך שום ברכה בשחולץ תפלין, אפלו בשחולץ עם ערב־שבת (ב) בין (ג) השמשות:

א רא"ש קהלות
תפלין בשם רבנו תם
והתוספות במקלות לו
ובקצה דוקמי

ל זמן הנחתן, ובו ה' סעיפים:

א זמן (א) הנחתן בבקר משיראה את חברו בהגיל (ב) עמו (ג) קצת ברחוק ד' אמות ויכנינו: ב יאסור להניח תפלין (ג) בלילה, שפא לשפחם (ד) ויישן (ז) [3] בהם. יאם הניחם (ה) קדם שתשקע החמה והשכה עליו, אפלו הם עליו (ו) כל הלילה, (ז) מתר, (ח) ואין (ט) [ג] מורין בן. *האם לא חלץ תפלין מששקעה חמה מפני שלא הנה לו מקום לשמרון (ט) *ונמצאו עליו פדי לשמרון, *מתר (ז) ומורין בן: ג יהנה רוצה (י) לצאת לדרך (יא) בהשפמה, (יב) מניחם,

א נקבות ט
ב תוספות בשם
הרשב"א ג נחנות
ליו ד תוספות פרק ד
תפלין
הרא"ש בפרוש הגמרא
ה שם בנחנות
לגמרא סו"ף 1 שם
בגמרא

שערי תשובה

באר היטב

(ב) אין לברך. ומשעם זה נכון לחלץ התפלין בשמאל, כי דבר הצריך ברכה נוטל בימין, ועין מ"ש השכנה"ג וכו' וכו' מ"ש ע"ש: (ג) השמשות. עין מ"א שהעלה דאם הניחן לשם מצוה עובר משום כל תוסף, אבל כשניחם שלא לשם מצוה אין אסור להניחם, עין מ"ש המ"א כס"י שח ס"ק מ"ב בתשובת יד"א למהו ט"ו ובספר יד"א אהרן:

[3] בהם. עבה"ט. וכתבו האחרונים דמו פסוק "אדם ביקר" גו', לפי שרשי" פרש שקא יפיה בהם שהוא מעשה בהמה ואינו כבוד לתפלין ותפלין נקרא גר, כדאמרין במגלה גר אליו תפלין, ויש "אדם ביקר" רוצה לומר בתפלין "לא ליו" וצריך להסיר ידו שבעת השנה נמשל כהמות כו' והוא רמז נאה: [2] מורין בן.

יא, ופי מה שמחלק בן אן הקשה שם מידי, ולא ידעתי למה לא מרמז (ב) קצת. דאלו הרבה יכנינו אפלו מרחוק, ואינו גייל קל לא יכיר אפלו בקרוב מאד: (ג) בהם. ותשינן שפא יפיה בשנתו, אבל מדאורייתא מטר להניחם בלילה, דאין קומא לן לילה זמן תפלין: (א) מורין בן. וא"כ ברבים צריך לחלצן, מ"א. כתב השכנה"ג: מנהיג שבידו צום תענית, שאחר המנחה אני עומד בקהל עד ערבית, שלא להסיר תפלין וטלית עד אחר תפלת ערבית דכיון דלילה זמן תפלין, אלא שכתחלה אין להניחם, מאחר שכבר הם עלי משעת המנחה טוב שלא לחלצן עד אחר תפלת ערבית: לפיכך ב"ט"ו שמיניח תפלין בתפלת המנחה אין לחלץ אותם קדם תפלת ערבית; ומה שהעם נהגין לחלץ אותם הינו טעמא דלאו כ"ע דיני גמירי, ונקמי הדור אין להם להורות דהא אין מורין בן ע"כ. וכ"כ ב"ל"ח הלכות תפלין אות עט, וכתב ע"ת שדרכיו נכונים ע"ש, וכן פסק בהל"ק"ט ח"א סימן רנ"ח ע"ש. אבל מהר"ל בהלכות ט"ב כתב שהנה חולץ תפלין שלו מיד אחר קדושה למנטה, וכן נראה דעת המ"א שכתב: ברבים צריך לחלצן, וכן הכריע בתשובת שבות יעקב ח"ב סימן כד ע"ש: (ז) ומורין בן. וצריך שיאמר שעושה בן כד לשמרון, אבל בכתחלה אין מורין להניחם בשביל השמירה, ט"ו:

באר הלכה

משנה ברורה

א (א) אין לברך. פרוש, לאפוקי ממאי דאמרין (בבנה נא ע"ב) דבני מערבא היו מברכין "אשר קדשנו במצותיו וצננו לשמר חקיו" כמר דמסקלי תפלין בלילה, (ב) שהם היו סוברים דלילה לאו זמן תפלין הוא, ונפקא להו זה מקרא ד"ושמרת את התורה הזאת למועדה ממים ומימה", ומים ולא לילות, אבל לדין דסבינא לן דהאי קרא אתי לענין אחר פדאיתא בגמרא, ולילה קומא לן דזמן תפלין הוא, אף אין להניחם לכתחלה דגורו שפא יישן בהם ויפיה, הלכה אין לברך: (ב) בין השמשות. פרוש, אף דקומא לן זמן תפלין, אלא שבת יום־טוב לאו זמן תפלין, (ג) ובשירצה להניחן אז לשם מצוה עובר על 'כל תוסף', מכל מקום בין שאם מניחין עליו בלי כונה לשם מצוה אין בזה אסור מן התורה אלא מדברי סופרים, (ג) משום גזירה שפא יצא בהן לרשות־הרבים, ויש חולקין גם על זה כמו שביאר לקמן בסימן לא, לפיכך לא שרף ברכה על זה, כיון שבחליצת התפלה מצד עצמה אין בה מצוה ואינו חולצין אלא משום גזרה:

צריך שיהא למעלה בערך ולא למטה במסקנת הגנאר: *** אם לא חלץ תפלין מששקעה חמה.** רוצה לומר, גמר שקיעה דהוא צאת הנוכחים, דאז הוא זמן חליצת תפלין מדינא; דאלו בין השמשות אפלו אם הנה לו מקום לשמרון אין צריך לחלצן. בן מוכח במנחות לו עמוד ב, אפלו למאן דאית לה לילה לאו זמן תפלין, וכל־שכן לדין דפסקינו לילה זמן תפלין, וכן כתב הלבוש והפריימגדים דמורין בן לכתחלה: * **ונמצאו עליו פדי לשמרון.** עין במגן־אברהם שכתב דצריך שיאמר להם בן שעושה פדי לשמרון, וכן מוכח בגמרא, ונלאו כל המפרשים (הפמ"ג והמהמ"ש והארה"ח) דבגמרא משמע להפך במעשה דרב אשי, עין שם, ולעניות דעתי נראה פשוט דהוא בא להוסיף על דברי המסבר, דאפלו אם באמת אין כונתו בשביל השמירה, רק שהוא אומר להם בן שעושה בשביל השמירה כדי שלא יבואו להסיר להניח לכתחלה בלילה, גס"פן די בכך, וכן מוכח בהנאה שם בגמרא במעשה דרב אשי: * **מתר ומורין בן.** עין במשנה ברורה במה שכתבנו דמש מקלן אפלו להניח לכתחלה בשביל השמירה, ונראה לו פשוט, דאף דמתר לכנן אז במחשבתו שלובשן לשם מצוה, וכדמוכח במעשה דרב אשי

א (א) הנחתן. רוצה לומר, תחלת זמן הנחתן משיראה⁽¹⁾, ומצותן כל היום, וכדלקמן בסימן לו, עין שם. והשעם, (ב) דעד זמן הנה תשינן שפא יישן בהם, ובכלל לילה הוא לענין תפלין: (ב) **עמו קצת.** דאלו הרבה יכנינו אפלו מרחוק, ואינו גייל קל לא יכיר אפלו בקרוב מאד^(ג): (ג) **בלילה^(ג).** ובין השמשות, מדברי הגמרא־אברהם משמע דמתר לכתחלה להניח, אבל בפריימגדים מסתפק בזה, אם לא שלא קים עדין מצוה תפלין באותו יום דאז יניחם בין השמשות⁽⁴⁾: (ד) **ויישן בהם.** ותשינן שפא יפיה בשנתו, (ז) אבל מדאורייתא מטר להניחם בלילה, דקומא לן לילה זמן תפלין: (ה) **קדם וכו'.** רוצה לומר דלא אסור רבנן רק להניחם לכתחלה בלילה, (ג) אבל מפיין שכבר מנהיגין עליו מבעוד יום לא הצריכום לחלצן: (ו) **כל הלילה.** פרוש, כל זמן שאין חולצין, (ז) דאלו חולצין פעם אחת טוב אסור להניחן: (ז) **מתר.** רוצה לומר, עד זמן שרוצה לישן, דאז בהנחה מסינן שפאסור לישן שנת קבע בנה, וכדלקמן בסימן מד. (ח) **ואפטר ובלילה דזמן תפלין הוא,** אפלו שנת ערבי אסור מדינא: (ח) **ואין מורין בן.** הלכה למעשה לאחריים⁽⁵⁾, שפא יבואו להניחן לכתחלה; ועל־כן לא יעשה בן אלא בינו לבין עצמו, (ו) אבל לא ברבים דהוא גס"פן כהנאה; ועל־כן (ו) אין להתפלל בהם תפלת ערבית בתענית־צבור ברבים⁽⁶⁾: (ט) **ונמצאו עליו.** דוקא נמצאו מקלינן ומורין, שבשביל השמירה אין צריך לחלץ אפלו כל הלילה כל זמן שלא ישן, (ח) אבל להניחם לכתחלה אסור בשביל השמירה, ויש מקלינן בנה "ע"ת והגרי"א: (י) **לצאת לדרך.** וקשה לו להניחן אחר־כך מפני הקר וכל כהאי גוונא נח"א: (יא) **בהשפמה.** אפלו (ט) קדם עמוד השחר: (יב) **מניחם.** קדם יציאתו, ויכול (י) לכנן

שער הציון

(ה) תוס', בית יוסף: (ג) מגן־אברהם לקמן בסימן לא: (ג) בית יוסף: (ב) לבוש ופריימגדים: (ג) מגן־אברהם: (ג) בית יוסף: (ז) מנחות לו ע"א: (ד) פריימגדים: (ו) מגן־אברהם: (ו) ארצות־התיים בשם אחרונים: (ח) בית יוסף ושו"ע: (ט) רש"י מנחות לו ע"א: (י) פשוט:

הלכות תפילין סימן ל

ביאורים ומוספים

[משנ"ב ס"ק יב]

בין דקומא לן לילה זמן תפילין הוא⁽⁷⁾.

(7) ולגבי הנחת תפילין בלילה, כתב בשו"ת דובב מישרים (ח"א סי' קלג אות ב) שאין בו חיוב נפרד מחיוב ההנחה ביום, שכן אם הניח בלילה פטר בכך את החיוב להניח ביום, אלא שיש מצוה שיהיה התפילין מונחות עליו כל היום. ומשום כך מי שידוע שלא יוכל להניח תפילין במשך כל היום, צריך להניח בלילה ויצא בכך ידי חובתו [שבמקום חשש ביטול מצות תפילין לא גזרו רבנן שלא להניח בלילה]. ולגבי פועל שאינו יכול להניח תפילין ביום, כתב בשו"ת אגרות משה (א"ח ח"א סי' ז) שמוטר לו להניח תפילין קודם עמוד השחר, משום שבזמן זה כבר אין לחוש שמא יתנמנם כשהוא לבוש בהן, כמו שמוטר במשכים ויצא לדרך להניח קודם עמוד השחר ונלענין הברכה ראה מה שכתב שם. ומ"מ אם יודמן לו במשך היום להניח, כתב הבית ברוך (כלל יד אות קא) שיחזור ויניח, כיון שמדרבנן עיקר מצות הנחתן היא ביום.

[משנ"ב ס"ק יג]

ומקל מקום אם קדם וברך בלילה קשהניחם אין צריך לברך שנית בבקרה⁽⁸⁾.

(8) ובאופן שלא בירך, שכתב על כך השו"ע שכשיגיע זמנו ימשמש בהן ויברך, כתב בשו"ת אגרות משה (א"ח ח"ד סי' ז) שיש לומר שאין הברכה על המשמוש אלא על מעשה ההנחה שעשה קודם לכן שמתייחס גם למה שהתפילין מונחות עליו עכשיו, כמו שאמרו לגבי הלבוש בגד כלאים שחייב חיוב חדש על כל רגע שיכול לפושטו וללובושו, וכל שכן שמוחמת כן יוכל לברך, אלא שהצריכו למשמש רק כדי שיהיה היכר מעשה לקיום המצוה שמברך עליה, ולפי זה מסתבר שהמשמוש אינו מעכב, ומ"מ יתכן שתיקנו שהמשמוש יעכב כדי שיברך עליו.

[ביה"ל ד"ה וכשיגיע זמנו]

צ"ן כמשנה ברוכה כמה שכתבנו "ומקל מקום אם קדם" וכי, הוא מהדושי ר' עקיבא איג'ר שקתב דנוכל לסמך קנה על דעת הרבנו פ"ק⁽⁹⁾.

(9) שכתב (הגהות הסמי"ק סי' קג אות יא), שכיון שקיימא לן שלילה זמן תפילין הוא, אלא שאין להניח בלילה משום גזירה שמא ישן בהן, הררצה לצאת לדרך יכול להניח קודם זמנו ולברך עליהן מיד. וביאר שם, שמה שאמרו בגמרא (מנחות לו, א): "היה משכים לצאת לדרך ומתירא שמא יאבוד, מניח, וכשיגיע זמנו ממשמש בהן ומברך עליהן", אין זה אלא למאן דאמר לילה לאו זמן תפילין, אבל למאן דאמר לילה זמן תפילין הוא, יכול אף לברך עליהן מיד.

[ביה"ל שם]

ומקל זה מבין דמה דנהגין אינה אגשים בימות החרף להניח תפילין ולברך עליהם תקף משעלה עמוד השחר, לא שפיר עבר⁽¹⁰⁾.

(10) ומי שהשעה דחוקה לו, או שהוא אנוס, כתב לקמן (סי' נח ס"א ד"ה זמן קריאת שמע) שיאמר לפני זמן הנחת תפילין את כל 'פסוקי דזמרה' עד 'יוצר אור', וכשיגיע זמן הנחת תפילין יניח תפילין ויברך עליהן.

[משנ"ב ס"ק יז]

תקבש הקצ"ר ו"ל פתוב שקהי נקהר לקלצן אחר שקיעת החמה⁽¹¹⁾.

(11) מה שכתב 'אחר שקיעת החמה', הביא השערי תשובה לעיל (סי' יח ס"ק א) את לשון הר"מ [ברכ"י] שהיינו בשעת השקיעה, וכתב על כך שהא"ר ז"ל הקפיד מאד על הדבר.

[משנ"ב ס"ק יז]

כל זמן שהיה קדם צאת הכוכבים⁽¹²⁾.

(12) ומי שקיבל על עצמו שבת ועדיין לא הניח תפילין, דעת הגרש"ז אויערבך (הליכות שלמה תפלה פ"ד ארחות הלכה הע' 17) שדאי צריך להניח, וכמו שכתב המשנ"ב לקמן (סי' תר ס"ק ז) לענין קהל ששלחו להביא להם שופר ונתעכב השליח עד סוף היום השני, וראש השנה היה ביום המישי ושישי, וכשהגיע השופר כבר התפללו ערבית של שבת קודם הזמן כשהיה היום גדול, שצריך לתקוע אפילו מי שכבר קיבל על עצמו שבת [אם אין בקי שידוע לתקוע שלא קיבל על עצמו שבת] וכלי ברכה, ואם כבר הגיע בין השמשות אין לתקוע כיון שחיובו רק מדרבנן, אמנם בחיוב דאורייתא כגון תקיעות של יום ראשון של ראש השנה, חייב לתקוע גם בבין השמשות וכלי ברכה. וכן הורה הגרא"מ שך (תל תלפיות חוברת נו עמ' פה) למי שלא הניח תפילין וזכור בבין השמשות של ערב שבת, שיניח אז.

[ביה"ל ד"ה ויש]

לאותן האנשים הנזכרים לקרות עוד הפעם קריאת שמע בנמנה⁽¹³⁾.

(13) משמעות דבריו היא שרק 'הזהירין' נוהגים לחזור ולקרוא בזמנה, אמנם במשנ"ב לקמן (סי' רלה ס"ק ו) הביא שכן צריך לעשות מעיקר הדין, ולא רק משום הומרא.

[ביה"ל שם]

על-כל-פנים הכרכות אינן מקבכות⁽¹⁴⁾.

(14) ולענין ברכה על עיטוף בציצית בבין השמשות, הביא במשנ"ב לעיל (סי' יח ס"ק ז) שדעת המג"א להקל ולברך, כיון שזמן חיוב ציצית תלוי בוראיתם, ובבין השמשות עדיין אפשר לראותה, ודעת המטה אפרים להחמיר. והוסיף, שאם הספק הוא אם כבר הגיע בין השמשות, נראה שבודאי יוכל לברך.

מ באר הגולה

ז ביצה טו לפירוש
התוספות ח חכבי
מקרייר ישראל סימן
קכ"א

הלכות תפלין סימן ל

(יג) ***וכשגאיע זמןן למשמש בהם ויברך, דליכא למחש שמא יישן בהם *כיון שהשכים (יד) ויצא**
(טו) לדרך: ד *היה בא בדרך ותפלין בראשו (טו) ושקעה עליו (ו) חמה, או שהיה יושב
בבית המדרש ותפלין בראשו (טז) וקדש עליו היום, ניח ידו עליהם עד שגאיע לבית; ואם יש בית
קרוב לחומה שמשמתימרים שם, חולצם ומניחם שם: ה *וייש מי שאומר שאם התפלה
(ו) [1] תפלת ערבית (יז) מבעוד יום עד שלא הניח תפלין, אין לו להניחם אחר-כך:

באר היטב

(ה) לדרך. ודוקא הולך ברגליו או רוכב, אבל יושב בעגלה אסור להניחן
שמא יישן בהם, כ"כ בלבוש: (ו) חמה. מריב החל, ואע"ג דאמרין בסמוך
דא"צ להלצן דלילה זמן תפלין, שאני הכא דיש לחש למי שיפגע בו
יטעה לומר שפטר להניח אז תפלין, אבל בסמוך מריב שיושב בביתו. וכן
מ"ש אח"ז קדש עליו היום ר"ל קדשת שבת עליו וצריך להלצן, אבל בחל
כ"כ ע"ש: (ז) תפלת ערבית. אבל אם הוא לא התפלל אע"פ שהעביר התפללו מטר להניח תפלין, מ"א:

שערי תשובה

עב"ט. ועין מ"ש בהלכות ציצית (ט"ו יח סק"ג) שהאר"י היה נוהג מאד להלצן אחר
שקיעת החמה⁽¹¹⁾, ע"ן שם: [ו] תפלת ערבית. וכתב בבר"י בשם זכרון משה: ברוך על
התפלין בלילה או שפבור שהוא יום ויטה לילה, אין צריך לברך כשגאיע זמן הנחת
תפלין, ע"ן שם:

הוא הינו מאחר שהוא בבית המדרש ולכאן תושב טועין, ט"ו, והע"ת לא
באר הגולה: (ז) תפלת ערבית. אבל אם הוא לא התפלל אע"פ שהעביר התפללו מטר להניח תפלין, מ"א:

באור הלכה

הג"ל, אף-על-פי-כן לא יברך אז על התפלין; וראיה לדברינו, דעקר ראית
העלת תמיד והגרי"א הוא ממה דאיתא שם בבב"א ומהתנא שפירא יאבדו"י נכו',
והרי שם גס"פ פסק הבריתא דאין לברך עד שגאיע הזמן, וכמו שפסק הטור
ושלחן ערוך כהרא"ש, ודלא כרבונו פ"ק, וכמו שכתב הגר"א: * **וכשגאיע**
זמןן. ע"ן במשנה ברורה במה שכתבנו "ומפל מקום אם קדם" נכו', הוא
מחודשי ר' עקיבא א"ר עקיבא דניחל לטמך קודם עד דעת רבננו פ"ק⁽¹²⁾, ע"ן שם;
ומשמע מזה דבלא השכים ויצא לדרך צריך לתור ולברך אם ברך על התפלין
בלילה, ומדברי הבר"י יוסף שהובא בשערי תשובה משמע דבדאי בכל זמן
אין צריך לתור ולברך, ולא הביא בבב"ר יוסף שם לזה; ואולי שד"ע נסמך
על שיטת רש"י ורבונו יונה שסבירא להו דמאי דאמרין הלכה ואין מורין פן
הוא אפילו לענין להניחם לבתחילה, אך בשלחן ערוך סעיף ב לא פסק כותיהו
וצריך עיון למעשה. ומפל זה חבין דמה דנהגין אינא אנשים בימות החורף
להניח תפלין ולברך עליהם תכף משעלה עמוד השחר, לא שפיר עבד⁽¹³⁾: * כיון
שהשכים ויצא לדרך. ע"ן במשנה ברורה; וע"ן בבב"ר יוסף ובפרי"מ
במשבצות וכתב סעיף קט"ן ג, שמשפ"ד לומר דאף בעגלה נראה להמיר,
ובבב"ר יוסף מסכים להסתמך. ונראה לי דאם הוא מתנאי שמא יאבדו
ועושה כדי לשמרו, בנדאי אין להחמיר אף ביושב בעגלה, אחרי דבלא הכי
דעת העלת תמיד והגר"א להקל במניחם בשביל השמירה: * היה בא בדרך
וכו'. ע"ן במשנה ברורה בסעיף קט"ן ט"ט, והוא הדין דהוי מצוי המתבר
למנוקט בחד גונא: היה בא בדרך וקדש עליו היום גס"פ לענין שבת, ויבדל קטן
בסימן רס סעיף י, אלא דנקט לשנא דגמרא, וניחל לאמרי דהגמרא אשמועינן
רביתא, דאף שהוא עומד מתוך קהל צוהה דאפ"ל, וניחל לאמרי דהגמרא אשמועינן
עליהם, ולא חישבין פן יגאישו בו שהוא נושא עליו תפלין וגם יוצא בסמית
המדרש לחיוב בשבת. ומא דלא נקט הגמרא והמתבר האי בבא דהיה יושב
בבית המדרש גס"פ לענין חל, מרן השי"ח החלל אם יושב בבית המדרש אין
צריך להניח ידו עליהם ולקטן שהוא בבית המדרש, דהכל יודיעין שם
שלבשן מבעוד יום וליכא אסור. ומגן אב"טם א"ר סבירא לה האי חלוק, פן
תחבו האחרונים. ונראה לי למרן לדידה בפשיטות, דאשמועינן הגמרא רבותא
דאף בבא בדרך צריך להניח ידו עליהם פן יפגעו בו אנשים ויחשדוהו שהניח
תפלין בלילה, ואינו דומה להא דסעיף ג בהנה רוצה לצאת לדרך דמניחם ולא
נכרו הפוסקים כלל דצריך להניח ידו עליהם, דשאני התם שהוא קרוב לעלות
השחר והוא קרוב מאד להזמן דכדי שכיב; אך אס"פ יחלד מזה דין חדש, דאם
השכים כמה שעות קדם אוד התבר ומניחם צריך להניח ידו עליהם, וצריך
עיון למעשה. והק"ב אלי, דהכי השיטת הרמב"ם היא בקריאת דהשכים לצאת
לדרך, שתמחה הפוסקים על זה, משום היא בקריאת דביצה טו עמוד א דקאמרי
וצריך להניח ידו עליהם, ומשמע לה דפליגי אהר"י קנה, ופסק בהאי בקריאת
דביצה משום דאב"י דהוא בתרא סבר קונה, וכעין זה כתב גס"פ בארצות
השנים דהקריאות סותרות אהר"י, ע"ן שם: * ויש מי וכו' מבעוד יום נכו'. הוא
משלחן ערוך הגר"י, ומת"ן בנה קצת קשאי של האלה רבה, שהרי אסור תפלין בלילה איננו משום לילה רק משום שנה וכבסעיף ג, ובה קצת ניחא. ולפי זה
לאותן האנשים הזמירין לקרות עוד הפעם קריאת שמע בנמנה⁽¹⁴⁾, ואין קוראין אז אלא כדי לעמד בתפלה מתוך דברי תורה, ויבדל קטן בסימן רלה סעיף א, אפשר
שישתנה זה הדין, וע"ן. וע"ן עוד במשנה ברורה במה שכתבנו "דאם הוא לא התפלל עדין וכו' אם הוא עדין יום", דאם הוא בין השמשות נראה לי דלא יברך
אז, דבלאו הכי פרי"מגדים מפקפק על דברי מגן אב"טם בסעיף קט"ן ב כמה שכתב דמן הנחת תפלין הוא עד צאת המוכבים, הגם דנדאי מוכיב להניח בין
שלא קים עדין מצות תפלין, דבדבר הורה ספקא לחמא ושפא הוא עדין יום, וכמו שפסק פרי"מגדים באש"ל אב"טם, על-פ"י פנים הברכות אינן מעכבות⁽¹⁵⁾:

שער הציצית

(יא) עלת תמיד ופרי"מגדים: (יב) הדושי רע"א: (יג) מגן אב"טם: (יד) אהרונים: (טו) ט"ו והגר"א לקמן בסימן רסו סעיף י: (טז) ט"ז: (יז) פרי"מגדים:
(יח) ביצה טו: (יט) מפלג מנחה, ברכות כו כרבי יהודה ע"ש: (כ) אלה נכה ופרי"מגדים: (כא) פרי"מגדים: (כב) ע"ן בבאור הלכה: (כג) פרי"מגדים: